

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **ASPET-INVEST s.r.o.**, se sídlem Jana Šoupala 1597/3, Ostrava-Poruba, zastoupeného Mgr. Bc. Adamem Ptašnikem, Ph.D., advokátem, se sídlem Nádražní 308/3, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2011, sp. zn. S-JMK 15261/2011 OŽP-Ci, č. j. JMK 15261/2011, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Doc. MUDr. V. F., CSc., 2) MUDr. E. F., 3) D. P., 4) P. P., 5) J. S., 6) S. S., 7) L. H., 8) A. H., 9) P. C., 10) S. C., 11) J. K., 12) L. K., 13) O. O., 14) V. O., 15) Mgr. I. Ř., 16) Město Rosice, se sídlem Palackého náměstí 13, Rosice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2013, č. j. 29 A 46/2011 – 194,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci, vyjádření a replika

[1] Dne 16. 9. 2004 podala společnost P & H Staving, spol. s r. o., jako stavebník návrh na kolaudaci stavby kanalizace, vodovodu a propojení splaškové kanalizace v k. ú. Rosice u Brna, jež má sloužit cca 25 rodinným domům v ulicích Trnková a Javorová v obci Rosice u Brna (dále též „stavba kanalizace a vodovodu“). Poté, co byl na majetek stavebníka prohlášen konkurs, nabyt žalobce (dále též „stěžovatel“) na základě udělení příklepu v dobrovolné dražbě dne 15. 10. 2007 z majetku úpadce do svého vlastnictví mimo jiné i

pozemek p. č. 1557/67 ve shora označeném k. ú. (v dalším textu jde vždy o totéž k. ú.), spolu se stavbou, jež je na něm umístěna (jako liniová stavba však probíhá i přes další pozemky jiných vlastníků). Po vleklém správním řízení Městský úřad Rosice (dále též „správní orgán prvního stupně“) vydal dne 16. 12. 2010 (v pořadí třetí) kolaudační rozhodnutí, kterým povolil užívání předmětné stavby (dvě předcházející byla žalovaným k odvolání stěžovatele zrušena), a odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí bylo v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto. Žaloba stěžovatele proti tomuto rozhodnutí byla Krajským soudem v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítnuta.

[2] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a podání učiněné před krajským soudem a sdělil své stanovisko i k nově uplatněným námitkám. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[4] Osoby zúčastněné na řízení 1), 2), 3), 4), 7), 8), 11), 12), 13), 14) ve společném vyjádření označily kasační stížnost za pokus o zneužití vlastnického práva na úkor jiných a za další z účelových kroků, kterými se stěžovatel snaží omezit jejich práva a přimět je k odkoupení jeho majetku za cenu několikanásobně převyšující tu, za niž stavby i s přilehlými stavebními parcelami koupil. K provozuschopnosti staveb, jejíž posouzení je předmětem kolaudačního řízení, uvedly, že není pravdou, že by z důvodu nedostačující kapacity ČOV Tetčice docházelo k vytékání splašků na pozemek stěžovatele, což doložily vyjádřením Vodárenské akciové společnosti, a. s. (dále „VAS a. s.“) ze dne 11. 7. 2013. Stěžovatel nepřinesl dle jejich názoru žádné argumenty, jimiž by vyvrátil závěry rozhodnutí stran jeho vlastnictví i procesního postavení a shoda skutkové podstaty s materiály obsaženými ve spisu byla opakovaně ověřována během místních šetření, kam se však stěžovatel ani jeho zástupce nikdy nedostavili. Výše označené osoby zúčastněné na řízení se také pozastavily nad tím, že stěžovatel vodovod a kanalizaci koupil, když nechtěl být nositelem povinností a práv s tím spojených. Navíc sám požádal o povolení stavby několika vodovodních a kanalizačních přípojek, což nasvědčuje tomu, že chce zkolaudovaný vodovod sám využívat a zhodnotit tak své přilehlé stavební parcely, jež nabízí k prodeji. Odkázaly na svá předcházející podání a návrhy zamítnutí kasační stížnosti.

[5] V replice stěžovatel vysvětlil, že v kasační stížnosti pouze rozvedl žalobní body (tedy neuváděl nové námitky) a shrnul, že podstatou věci je to, že správní orgán nemohl kolaudovat stavby v rozporu s vůlí jejich vlastníků, ba ignorovat jejich opakovaná zpětvzetí návrhu a nahradit aktivitu stavebníka s tím, že zastupoval obě strany veřejnoprávního vztahu (žadatele i správní orgán). Tím došlo k porušení § 79 odst. 1, § 81 a § 82 zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 3 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, v tehdy účinném znění (dále jen „správní řád“). Kvůli nekonkrétnímu vyjádření krajského soudu k řadě žalobních bodů označil jeho rozsudek za nepřezkoumatelný. Odmítl dále nařčení vyjádřivších se osob na řízení zúčastněných o zneužívání vlastnického práva a popsal svůj pohled na provázanost majetkových zájmů představitelů města a výsledků práce úředníků. O předloženém

vyjádření vodárenské společnosti ze dne 11. 7. 2013 uvedl, že je v rozporu se skutkovým stavem zadokumentovaným ve spise. Kromě zrušení napadeného rozsudku navrhl i zrušení rozhodnutí žalovaného.

[6] Osoba zúčastněná na řízení 2) se poté písemně ohradila vůči vyjádřením osobní povahy v replice, směřujícím přímo vůči ní, a rovněž osoby 3), 7), 11) a 13) na repliku reagovaly písemným podáním vyvracejícím tvrzení stěžovatele, jež považovaly za nepravdivá. Taková podání účastníků i osob zúčastněných na řízení sice velmi plasticky ilustrují vztah mezi stěžovatelem a vlastníky domů napojených na stavbu, o jejíž kolaudaci šlo (pramenící z protichůdnosti jejich zájmů), avšak jelikož neměla přímou věcnou souvislost s rozhodovacími důvody, soud je na tomto místě blíže nerekapituluje.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek výhradně v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, jimiž je vázán (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Především je nutno předeslat, že při přezkouvání napadených rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[9] Pro posouzení věci je zapotřebí nejprve si ujasnit, zda se stěžovatel stal udělením příklepu ve veřejné dražbě vlastníkem celé stavby vodovodu a kanalizace nebo pouze její části, jak tvrdil v kasační stížnosti. Třebaže obecně není povinností správního orgánu vedoucího kolaudačního řízení zabývat se touto otázkou, neboť je relevantní pouze z pohledu vymezení okruhu účastníků řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2002, č. j. 29 Ca 195/2001 - 22, uveřejněný v časopise Soudní judikatura ve věcech správních, č. 6, ročník 5, pod č. 1049/2002, s. 479-482), v této konkrétní věci je odpověď na ni dílčím předpokladem pro vypořádání námítky stěžovatele ohledně vlivu konkursního řízení týkajícího se stavebníka na průběh řízení kolaudačního (viz dále). Kolaudační rozhodnutí specifikuje všechny pozemky, na nichž je předmětná stavba umístěna. Její největší část (stovky metrů) leží na pozemku stěžovatele parc. č. 1557/67 nabytém dražbou, představujícím pozemek pod pozemní komunikací tvořící prakticky celé ulice Trnková a Javorová, podél nichž stojí rodinné domy napojené na předmětný vodovod a kanalizaci. Pouze malé části tohoto systému (v řádech metrů) probíhají pozemky jiných vlastníků.

[10] Krajský soud vyšel při posouzení věci ze závěru, že stěžovatel nebyl vlastníkem celé stavby, neboť dražbou nabyl vlastnictví pouze k její části (té pod povrchem pozemku parc. č. 1557/67, jež také vydražil). To však podle názoru krajského soudu nebylo pro vydání kolaudačního rozhodnutí relevantní. Pro účely posouzení důvodnosti námítky porušení § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „ZKV“), krajský soud konstatoval, že pokud jde o ostatní pozemky, respektive stavby na nich, jichž se týkalo kolaudační řízení, nevyplývá ze spisu, že by spadaly do konkursní

podstaty. Při ústním jednání totiž zástupce žalobce potvrdil, že jiný majetek, než pozemek parc. č. 1557/67 a stavby pod ním, do konkursní podstaty nepatřil.

[11] Ke zjištění, kdo byl vlastníkem stavby, jež byla předmětem kolaudačního řízení, přistoupil Nejvyšší správní soud odlišným způsobem. Obsahem správního spisu jsou: Dražební vyhláška ze dne 26. 9. 2007, Protokol o dražbě ze dne 15. 10. 2007 a Potvrzení o nabytí vlastnictví ze dne 14. 11. 2007. Tyto listiny dokládají, že na stěžovatele přešlo k okamžiku udělení příklepu ve veřejné dražbě (tj. k 15. 10. 2007) vlastnictví k ve všech těchto listinách shodně specifikovanému souboru *věcí nemovitých včetně všech součástí a příslušenství, venkovních úprav, který navrhovatel* Mgr. Jaroslav Fejta, správce konkursní podstaty úpadce P & H Staving, spol. s r. o. (dále jen „SKP“) *zapsal (...) do soupisu konkursní podstaty, a to pozemek p. č. (...), p. č. 1557/67 o výměře 2963 m² (...), zapsané na LV č. 2497 u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno – venkov, pro k. ú. Rosice u Brna, obec Rosice. Dále to jsou splašková kanalizace, dešťová kanalizace, vodovodní řad, komunikace na pozemku p. č. 1557/67 jako stavby nezapisované v katastru nemovitostí.* Předmět dražby je blíže popsán jako *stavební pozemky, pozemek pod komunikací, komunikace a inženýrské sítě (splašková kanalizace, dešťová kanalizace, vodovodní řad), které se nachází v katastrálním území a obci Rosice, popřípadě jako „stavby pod povrchem pozemku p. č. 1557/67 nezapsané v katastru nemovitostí“* s podrobnějším popisem materiálu, z něhož je stavba zhotovena, délkou rozvodů a dalších technických parametrů.

[12] Z těchto listin má Nejvyšší správní soud za prokázané, že na základě dražby vzniklo stěžovateli vlastnické právo k celé stavbě vodovodního řadu a kanalizace postavené původním stavebníkem, a nikoli pouze k té části, jež se nachází pod povrchem pozemku parc. č. 1557/67 a je omezena jeho hranicemi. Správnosti tohoto závěru nasvědčuje to, že v listinách dokládajících změnu vlastnictví se hovoří o stavbě nebo stavbách, splaškové či dešťové kanalizaci a inženýrských sítích a nikoli o jejich části. Z dokumentů založených ve správním spisu je zřejmé, že jde o liniovou stavbu, která je funkčním celkem (používaným již před kolaudací ke svému účelu na základě předběžného souhlasu s užíváním), která kromě výše zmíněného pozemku protíná i pozemky další (vyjmenované v kolaudačním rozhodnutí), jež patří vlastnický jiným subjektům. Toto vodní dílo je samostatnou věcí v právním smyslu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2004, sp. zn. 28 Cdo 288/2004, dostupný na www.nsoud.cz), není součástí pozemku a vlastnické právo k němu nabyt stavbou (míněno v dynamickém smyslu tohoto slova, tj. jeho vytvořením, provedením) původní stavebník. Z ničeho se nenaznačuje, že by zde byla ještě jiná osoba jako spoluvlastník. Poté, co se stavebník ocitl v úpadku, nabyt originárně v dražbě tuto nemovitost stěžovatel, a to se všemi jejími součástmi a příslušenstvím, jak bylo výslovně v dražební vyhlášce i potvrzení nabytí vlastnictví uvedeno. Z žádné z listin dokumentujících předmět a výsledek dražby nevyplývá, že by snad dražebník (stěžovatel) nabyt pouze část stavby. Označení *„stavby pod povrchem pozemku p. č. ...“* je třeba chápat jako polohové určení, nikoli jako vymezení předmětu, u něhož došlo dražbou ke změně vlastníka, hranicemi pozemku, kudy stavba prochází. Vyjádření správce konkursní podstaty ze dne 25. 10. 2010, že byly do konkursní podstaty zapsány dosud nezkolaudované stavby splaškové kanalizace, dešťové kanalizace a vodovodu, postavené na všech ostatních (vyjmenovaných) pozemcích, které patří jiným vlastníkům, a jichž se týkalo kolaudační rozhodnutí proto, že jimi procházela stavba, není pro vymezení předmětu vlastnictví relevantní. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že pokud SKP takto

vymezený majetek do soupisu konkursní podstaty pojal, učinil tak chybně, neboť šlo pouze o součásti stavby vodovodu a kanalizace jako celku, tzn. jediné věci, kterou v celém rozsahu nabyl dražbou stěžovatel.

[13] Součástí věci (v občanskoprávním pojetí) je to, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být od ní odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila (§ 120 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku; obdobná formulace je obsažena i v § 505 zákona č. 89/2012 Sb., jenž jej s účinností od 1. 1. 2014 nahradil; pozn. 1: i když právní principy vlastnictví pozemků a staveb prošly přijetím nového občanského zákoníku zásadní změnou, na posouzení této věci to nemá vliv s ohledem na odst. [8], kde je citován § 75 odst. 1 s. ř. s.; pozn. 2: nový občanský zákoník má speciální ustanovení o tzv. inženýrských sítích - § 509). Definičními znaky součásti věci jsou také její funkční a fyzická spojitost s věcí hlavní (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 288/2004). Hovoříme-li zde o části trubního rozvodu, který je napojen na stávající vodní řad či části kanalizačního řadu napojeného na čističku odpadních vod, přičemž se jedná o funkční celek, jenž už léta slouží vlastníkům stavebně spojených rodinných domů, je zřejmé, že jakákoli jeho část by nemohla být oddělena bez toho, aby vyřadila systém z provozu. *Součást věci přechází na nabyvatele věci bez ohledu na to, zda byla ve smlouvě o převodu vlastnického práva k této věci součástí výslovně uvedena; není významné, zda si nabyvatel uvědomil, že nabývá i tuto součást věci*“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1432/2002, dostupný na www.nsoud.cz) I když se tento judikát týkal převodu věci smlouvou, není důvod toto výkladové pravidlo nepoužít i v tomto případě, kdy k převodu práva nedošlo, neboť bylo nabyto originárně, příklepem v dražbě. Jde totiž o posouzení povahy, resp. síly vztahu věci hlavní a jejích součástí, jež pramení ze zákonné definice součásti věci.

[14] Na tomto právním závěru nemění nic ani to, že části trubního rozvodu pod pozemky jiných vlastníků než stěžovatele SKP se souhlasem konkursního soudu dodatečně zpeněžil prodejem mimo dražbu stěžovateli, který učinil nejvyšší nabídku. Nejvyšší správní soud má za to, že tímto úkonem nemohlo být vlastnictví převedeno, když se stěžovatel stal vlastníkem předmětu „převodu“ již příklepem v dražbě dne 15. 10. 2007. Soudu je z úřední činnosti známo, že konkurs na majetek stavebníka byl pravomocně zrušen po splnění rozvrhového usnesení ke dni 19. 6. 2013.

[15] Nejvyšší správní soud tedy vycházel stran vlastnictví kolaudované stavby (pokud jde o důvody podírající závěr o výlučném vlastnictví stěžovatele) z odlišné premisy než soud krajský, což ale v konečném důsledku nemělo vliv na zákonnost jeho rozsudku (jak je zdůvodněno dále).

[16] Z důvodu značné rozsáhlosti kasační stížnosti (čítá 17 stran) je namíste námitky stěžovatele přehledně rozdělit, aby mohly být společně posouzeny ty, které spolu souvisejí, a aby žádná nebyla pominuta.

II. A/ Námitky nesprávného právního posouzení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]

A a) nesprávné vymezení účastníků kolaudačního řízení

[17] Jako prvními v pořadí se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami tvrdícími, že vymezení okruhu účastníků kolaudačního řízení, jak je učinily správní orgány a aproboval krajský soud, bylo chybné.

[18] Kolaudační řízení je upraveno v §§ 76 – 84 stavebního zákona. Podle § 78 odst. 1 stavebního zákona (v tomto rozsudku je vždy míněno znění účinné v době vydání napadeného rozhodnutí) jsou účastníky kolaudačního řízení *stavebník, vlastník stavby, uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám, a vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno*.

[19] Stěžovatel je nepochybně vlastníkem pozemku, na kterém je stavba vodovodu a kanalizace umístěna, a jak bylo vyloženo výše, i vlastníkem stavby, takže je ze zákona účastníkem kolaudačního řízení hned ze dvou důvodů, a to se všemi právy a povinnostmi, které jsou s tím spojeny. Způsob, jakým vlastnictví k pozemku či stavbě nabyt, přitom není rozhodný. Oprávněně byla mezi účastníky kolaudačního řízení zahrnuta i společnost VAS a. s., jako osoba, která provozuje vodovod a kanalizaci na základě příslušného povolení [§ 2 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích)].

[20] Stěžovatel namítal, že účastenství města Rosice nelze dovozovat z § 115 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Podle tohoto ustanovení jsou účastníkem vodoprávního řízení *těž obce, v jejichž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, pokud tento zákon nestanoví jinak*.

[21] Jelikož není pochyb o tom, že stavba vodovodu a kanalizace je vodním dílem [viz § 55 odst. 1 písm. e) vodního zákona], platí pro ni právní úprava obsažená ve speciálním právním předpisu, kterým je zákon o vodách. Podle § 115 odst. 1 vodního zákona postupují, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl, *vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona*, pokud vodní zákon nestanoví jinak (podle znění tohoto ustanovení, účinného od 1. 8. 2010, se zde již neodkazuje vedle stavebního zákona na správní řád, jak uváděl stěžovatel). Právní úprava účastenství v kolaudačním řízení ve stavebním zákoně používá z hlediska legislativní techniky uzavřený, tzv. taxativní výčet účastníků řízení, což má za následek, že při určování okruhu účastníků kolaudačního řízení nelze postupovat podle normy obecné, kterou je § 14 zákona č. 71/1967 Sb. (starý) správní řád, podle něhož bylo správně správní řízení dokončeno [nikoli § 27 zákona č. 500/2004 Sb., (nový) správní řád, jak uvedl stěžovatel], srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008 - 39, či nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 2/99, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>. Taxativní výčet účastníků kolaudačního řízení vylučuje použití normy obecné, nikoli však normy zvláštní, kterou je právě § 115 odst. 4 vodního zákona. Kolaudační řízení, jež zákon o vodách neupravuje, tedy probíhalo podle stavebního zákona s tím, že zde uvedené vymezení okruhu účastníků řízení bylo třeba na základě speciální normy doplnit ještě o dotčenou obec (viz znění § 115 odst. 4 vodního zákona, arg. „těž“). Ke stejnému závěru ohledně vztahu stavebního zákona jako normy obecné a jiného zákona

(normy speciální) dospěl Nejvyšší správní soud v obdobných věcech např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 78/2011 - 69, nebo ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 - 347 (všechna odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Že by rozhodnutím nemohlo dojít k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí obce Rosice, nebylo nikdy namítáno. Lze proto přisvědčit závěru krajského soudu, že okruh účastníků kolaudačního řízení, jehož předmětem je stavba vodovodu a kanalizace, rozšiřuje vodní zákon ještě o dalšího účastníka.

[22] Nelze tedy přijmout názor stěžovatele, že účastníkem kolaudačního řízení by měl být pouze on jakožto stavebník, vlastník stavby i pozemku, kde se stavba nachází (kromě výše uvedeného též proto, že stavba protíná i pozemky jiných vlastníků).

[23] Na tomto místě je třeba připomenout, že obecně stěžovateli přísluší námitky, jež se týkají toliko jeho vlastní sféry veřejných subjektivních práv, takže zpravidla nebudou relevantní výtky obhajující či popírající postavení jiných osob jako účastníků správního řízení. V této věci však bylo nutné se s touto otázkou v nezbytné míře vypořádat s ohledem na další námitku, tvrdící, že správní orgány pochybily, když akceptovaly nesouhlasné vyjádření osoby, jež nebyla účastníkem, ke zpětvzetí žádosti o kolaudaci stěžovatelem. Z výše uvedené argumentace plyne, že město Rosice, jež takový nesouhlas se zpětvzetím opakovaně vyjádřilo (viz dále), nepochybně účastníkem kolaudačního řízení bylo. Zda mohly i jiné osoby, s nimiž bylo ve správním řízení jednáno jako s účastníky (např. vlastníci domů napojených prostřednictvím přípojek na stavbu), zabránit zastavení kolaudačního řízení vyjádřením nesouhlasu se zpětvzetím žádosti stěžovatelem, není za této situace relevantní. Názor stěžovatele, že správní orgány jednaly ještě s jinými osobami, jimž právo účastenství v kolaudačním řízení nesvědčilo, tudíž nemůže ani v případě, že by byl shledán správným, vést k závěru o nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Nepramení-li námitka stěžovatele z možného, reálného dotčení na jeho veřejných subjektivních právech, nemůže být úspěšná, a proto se jí soud nezabýval.

A b) námitky k možnosti disponovat kolaudačním řízením

[24] S účastenstvím v kolaudačním řízení souvisí další množina námitek stěžovatele, jimiž dovozuje, že odpadl-li (díky změně vlastnictví ke stavbě) navrhovatel kolaudačního řízení, a stěžovatel sám návrh nepodal, neměly v něm správní orgány pokračovat a vydat rozhodnutí. V této souvislosti stěžovateli zejména vadilo, že sice byl účastníkem kolaudačního řízení, ale nemohl s ním disponovat (tj. vystoupit z něj, vzít návrh na jeho zahájení zpět), neboť toto právo bylo ponecháno původnímu navrhovateli, stavebníkovi P & H Staving. Spatřoval v tom také zásah do svého vlastnického práva.

[25] Kolaudační řízení se zahajuje na návrh stavebníka. Za splnění určitých podmínek jej může podat i budoucí uživatel (provozovatel) [§ 79 odst. 1 stavebního zákona]. Vyčerpávající definici pojmu stavebník stavební zákon nepodává, avšak vymezení podané žalovaným v jeho rozhodnutí považuje soud za příléhavé. Stavebníkem je tedy především ten, kdo požádal o vydání stavebního povolení a vůči němuž toto povolení směřuje (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 112/2010 - 101). Obecně se stavebníkem rozumí i investor nebo objednatel stavby [§ 139 písm. d) stavebního zákona] nebo i osoba, která organizuje investiční výstavbu za finanční

prostředky investora; stavebník je osobou, která je za výstavbu veřejně odpovědná a zpravidla jí má vzniknout vlastnické právo ke stavbě.

[26] V tomto případě byla stavebníkem společnost P & H Staving, spol. s r. o., jež provedla na základě uděleného stavebního povolení stavbu vodovodu a kanalizace, a tím k ní i nabyla vlastnické právo. Podala také návrh na kolaudaci díla. Poté byl na ni prohlášen konkurs a její majetek, včetně předmětné stavby a jednoho z pozemků, přes něž vodovod a kanalizace vede, byl sepsán do konkursní podstaty. V době, kdy správní orgány rozhodovaly o kolaudaci, stavebník nezanikl v právním smyslu, pouze se ocitl v úpadku a pozbyl oprávnění disponovat svým majetkem, kteréžto přešlo na správce konkursní podstaty. Stavbu jakož i jeden z pozemků, na němž byla situována, a další pozemky z tohoto majetku (jichž se kolaudační řízení netýkalo), nabytí udělením příklepu v dražbě stěžovatel. V důsledku vlastnictví k předmětnému pozemku a stavbě se také stal účastníkem běžícího kolaudačního řízení (viz výše) a musel je přijmout v té fázi, v jaké se právě nacházelo.

[27] Změna ve vlastnictví stavby tedy neměla vliv na pokračování kolaudačního řízení a není proto na místě správnímu orgánu vytýkat, že prováděl dál úkony podle stavebního a vodního zákona a nakonec vydal rozhodnutí. Není na překážku, jak se domníval stěžovatel, že on sám, jako nový vlastník stavby, návrh na zahájení řízení nikdy nepodal. Nebylo to potřeba, ba ani možné, neboť řízení ohledně předmětné stavby bylo zahájeno již dříve a nemohlo být zahajováno znovu, aniž bylo předtím ukončeno.

[28] Obecně platí, že návrh na zahájení řízení může vzít zpět ten, kdo jej podal. V řízeních, která nemají výlučně osobní povahu (typicky např. o změně jména nebo vydání zbrojního průkazu), ale vztahují se jako k předmětu řízení k určité věci (*in rem*), jako kupř. řízení stavební či kolaudační, může zásadně pokračovat ten, kdo převzal právo nebo povinnost, o něž v řízení jde (na základě singulární nebo univerzální sukcese), od svého právního předchůdce, který řízení opustil nebo zanikl. Situaci, kdy navrhovatel po podání návrhu zanikl bez právního nástupce, stavební zákon ani správní řád neřeší. Pro tento případ však není potřeba hledat rozuzlení otázky, kdo mohl vzít případně návrh na zahájení kolaudačního řízení zpět. Původní stavebník totiž nezanikl a toto své postavení ani nepozbyl tím, že na jeho majetek byl prohlášen konkurs, nebo tím, že část jeho majetku (včetně stavby) nabyla do vlastnictví jiná osoba (stěžovatel). Platí tedy, že návrh na zahájení kolaudačního řízení mohl vzít zpět stavebník, a není pravdou, že zde takové osoby nebylo.

[29] Stěžovatel, jak je patrné ze správního spisu, opakovaně usiloval o zastavení kolaudačního řízení tím, že adresoval správním orgánům podání obsahující projev vůle o zpětvzetí návrhu.

[30] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatele, že mu bylo odepřeno právo řízením disponovat. O tom, zda bylo možné nahlížet jako na stavebníka i na stěžovatele (vedle původního stavebníka, společnosti P & H Staving, spol. s r. o., t. č. v úpadku), uvážil soud takto. Není pochyb o tom, že udělením příklepu v dražbě se vlastnictví k věci nabývá původně, originárně, a nový vlastník tak není právním nástupcem vlastníka předchozího, jak opakovaně připomínal stěžovatel. Nejvyšší správní soud má za to, že ten, kdo takto

nabude vlastnictví k věci, jež je stavbou nedokončenou (ať už jen z pohledu splnění veřejnoprávních povinností se stavbou spojených nebo i fakticky), stává se stavebníkem, a to přesto, že mu nebylo vydáno stavební povolení. On je osobou, která rozhoduje o dalším osudu stavby, o tom, jaké práce bude třeba provést k jejímu dokončení, nebo i o tom, že stavba nebude dokončena či bude rozebrána apod. S tím také souvisí převzetí veřejnoprávních povinností, jež se se stavbou, respektive s vlastnictvím stavby, pojí (např. povinnost ji udržovat nebo před započítím jejího užívání k tomu opatřit úřední souhlas). To platí, i když nový vlastník není sukcesorem (právním nástupcem) toho původního, neboť tato práva a povinnosti se k němu přimknou z povahy věci, proto, že je vlastníkem nedokončené stavby. Vstoupí-li takto nový vlastník „do bot“ předchozího vlastníka, který byl stavebníkem, se vším, co k tomu náleží, není důvod, aby mu bylo odepřeno právo podat či vzít zpět návrh na zahájení kolaudačního řízení. Opačný výklad by skutečně mohl vést až k absurdním situacím, jež popisoval stěžovatel ve svých podáních (např. trvalá nemožnost užívat hotovou stavbu nabytou předtím, než dřívější vlastník – stavebník podal návrh na kolaudaci za situace, že vlastník není budoucím uživatelem, event. jím je, ale dohoda se stavebníkem je vyloučena, viz první odstavec na straně 7 kasační stížnosti).

[31] V projednávaném případě však správní orgány taková oprávnění stěžovateli neupřely a nelze mu proto přisvědčit, že svým postupem zatížily řízení vadou. Důvodem, proč vodoprávní úřad nezastavil řízení na základě zpětvzetí návrhu na zahájení kolaudačního řízení stěžovatelem, bylo nedodržení podmínek ustanovení § 30 správního řádu upravujícího zastavení řízení, nikoli absence práva stěžovatele takový procesní úkon učinit.

[32] *Správní orgán zastaví řízení, vzal-li účastník návrh na jeho zahájení zpět a souhlasí-li s tím ostatní účastníci řízení, nebo odpadl-li důvod řízení zahájeného z podnětu správního orgánu (§ 30 správního řádu z roku 1967).*

[33] Z obsahu správních spisů je zřejmé, že na několik pokusů o zpětvzetí návrhu na kolaudaci reagovalo dvakrát město Rosice (dopisy z 6. 4. 2009 a 5. 10. 2010) a další osoby (ing. P. C. a J. V.) nesouhlasným vyjádřením. Správní orgán tedy nepochybil, když řízení z důvodu nesplnění předpokladů stanovených v § 30 správního řádu nezastavil. Vzhledem k tomu, co bylo k účastenství města Rosice uvedeno výše [viz část A a)], nelze dát za pravdu stěžovateli, pokud tvrdil, že úřad v rozporu se zákonem podmiňoval zastavení řízení doložením souhlasu jiných osob, než účastníků řízení.

[34] Že správní orgány přenesly na stěžovatele povinnost opatřit souhlasná stanoviska ostatních účastníků řízení, i když to bylo jejich úkolem, je drobným pochybením, ke kterému však ani nemůže být přihlédnuto, neboť to stěžovatel nenamítal. Skutečností zůstává, že byl doložen nesouhlas alespoň jednoho účastníka řízení se zpětvzetím návrhu na zahájení řízení, což samo o sobě zastavení řízení znemožňuje.

[35] Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem správního orgánu, že je namístě provést kolaudační řízení o všech stavbách, které spolu funkčně souvisejí, a to i když by šlo o stavby v jeho vlastnictví a částečně stavby cizí, a on o kolaudaci nestál či byl výslovně proti ní. K tomu soud odkazuje na argumentaci uvedenou výše (viz odstavce [27], [28], [30], [31], [33] o možnosti zpětvzetí návrhu, postavení nabyvatele stavby) a neshledává nic

zarážejícího na tom, že věc, jež je svým účelem předurčena sloužit pro veřejnou potřebu, projde schvalovacím řízením jako celek, i když by ke změně vlastnictví došlo pouze ohledně její části (což se navíc v tomto případě ani nestalo).

A c) námitky související s konkursem na majetek stavebníka

[36] Další množina námitek se váže k postupu správních orgánů v řízení, pokud jde o jeho specifika v souvislosti s prohlášením konkursu na majetek stavebníka, tedy navrhovatele a jednoho z účastníků kolaudačního řízení.

[37] Stěžovatel vytýkal správním orgánům, že porušily ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) a c) ZKV, když nejednaly se správcem konkursní podstaty úpadce P & H Staving, spol. s r. o., uvedly ho pouze jako osobu, které bylo doručeno „na vědomí“, nerefletovaly v řízení jeho úkony a za účastníka řízení nadále považovaly P & H Staving, spol. s r. o.

[38] Podle § 14 odst. 1 ZKV má prohlášení konkursu tyto účinky: *a) oprávnění nakládat s majetkem podstaty přechází na správce. Právní úkony úpadce, týkající se tohoto majetku, jsou vůči konkursním věřitelům neúčinné. Osoba, která uzavřela s úpadcem smlouvu, může od ní odstoupit, ledaže v době jejího uzavření věděla o prohlášení konkursu, (...) c) řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, jejichž účastníkem je úpadce, se přerušují, (...); s výjimkou řízení o pohledávkách, které je třeba přihlásit v konkursu (§ 20), lze v řízení pokračovat na návrh správce, popřípadě ostatních účastníků řízení a správce se stává účastníkem řízení místo úpadce.*

[39] Nejvyšší správní soud popsal výše myšlenkový postup, jakým dospěl k závěru, že dražbou stavebník pozbyl a stěžovatel nabyt vlastnické právo nejen k pozemku parc. č. 1557/67, ale i k celé stavbě vodovodu a kanalizace (v tom rozsahu, jak ji stavebník vytvořil, nikoli k pouhým úsekům vymezeným hranicemi pozemku parc. č. 1557/67), a týmž úkonem byly tyto nemovitosti vyňaty z konkursní podstaty. Ostatní pozemky, na nichž je stavba umístěna, vyjmenované ve výroku kolaudačního rozhodnutí měly jiné vlastníky. Netýkala-li se kolaudace žádného majetku spadajícího do konkursní podstaty, zbývá pouze uvážít, zda postavení úpadce jako stavebníka (navrhovatele) a z tohoto titulu také účastníka kolaudačního řízení odůvodňovalo postup podle § 14 odst. 1 písm. c) ZKV, tj. po přerušení správního řízení *ex lege* vyčkat návrhu správce konkursní podstaty, event. jiných oprávněných osob, na pokračování v řízení.

[40] Krajský soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že předmětné kolaudační řízení nebylo tím typem řízení, o kterých hovoří výše citované ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání, takže nedošlo k jeho přerušení přímo ze zákona, jak s tím zmíněný předpis počítá. Za kritérium pro posouzení, zda se řízení přeruší nebo ne, považoval to, zda se z těchto řízení dostane prospěchu nebo újmy konkursní podstatě. Usoudil tak ze skutečnosti, že správní orgán v dané věci „nebyl oprávněn rozhodovat o vlastnických právech, resp. právech spadajících do konkursní podstaty ve smyslu § 14 odst. 1 písm. c) ZKV“.

[41] Krajský soud postavil své rozhodnutí jednak na výkladu o povaze kolaudačního řízení, pokud jde o jeho vliv na konkursní podstatu, a zároveň na zjištění, že předmětem

kolaudačního řízení nebyly žádné věci patřící do konkursní podstaty. Toto zjištění však nebylo podloženo relevantními podklady – krajský soud vyšel pouze ze sdělení zástupce žalobce při jednání a absence skutečností nasvědčujících závěru opačnému ve správním spisu.

[42] V otázce, zda byla některá z věcí patřících do konkursní podstaty předmětem kolaudačního řízení, dospívá zdejší soud ke stejnému, negativnímu závěru, jako krajský soud. Nestaví jej však na tvrzení zástupce stěžovatele, jež je pak v kasační stížnosti popíráno (avšak na datovém záznamu z jednání zaznívá), ale na právní úvaze uvedené zejména v odstavci [12] o rozsahu, v jakém stěžovatel vlastnické právo dražbou nabyt.

[43] Zde je třeba uvést, že námitka porušení § 14 odst. 1 písm. a) ZKV (kdo měl v řízení vystupovat jménem úpadce) je námitkou novou, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. Jelikož zde z tohoto důvodu není žádná úvaha, již by k této otázce už dříve učinil krajský soud, nemá Nejvyšší správní soud co přezkoumat. Takovou námitku nezbyvá než s poukazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítnout jako nepřipustnou. Ovšem v obecné rovině lze opět poznamenat, že stěžovateli námitky stran účastenství jiných osob (společnosti P & H Staving, spol. s r. o., SKP) nepřisluší, neboť je na tom, jehož právo bylo nezákonným postupem nebo rozhodnutím dotčeno, aby se ochrany domáhal prostřednictvím oprávných prostředků ve správním řízení, případně u správního soudu. Nic takového stavebník ani SKP neučinili. Dotčení práv stěžovatele tak nepřipadá v úvahu.

[44] Ačkoli krajský soud pracoval s vadným právním posouzením vlastnictví stěžovatele (v relaci k celé stavbě či její části), závěr, ke kterému dospěl při zkoumání důvodnosti žalobního bodu tvrdícího, že řízení nemělo být s ohledem na prohlášení konkursu na majetek stavebníka přerušeno, chybný není.

[45] Nejvyšší správní soud se přiklání k názoru krajského soudu, že je správná úvaha správního orgánu, že proběhnuvší kolaudační řízení není řízením podřaditelným pod charakteristiku uvedenou v § 14 odst. 1 písm. c) ZKV. Jako řízení, jehož podstatou je udělení veřejnoprávního souhlasu s užíváním stavby jako věci, která je účelově určena k tomu, sloužit jiným osobám (zásobováním vodou a odváděním srážkových a splaškových vod z jejich nemovitostí), a navíc je ve vlastnictví někoho jiného než úpadce, nemůže být oprávněně vnímáno jako řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty či které z něj mají být uspokojeny. Úpadce jako stavebník nezamýšlel stát se také provozovatelem hotové stavby, tím měla být společnost VAS a. s. V době vydání kolaudačního rozhodnutí se práva úpadce v tomto správním řízení ztenčila prakticky na právo navrhovatele vzít zpět návrh na zahájení řízení. V předmětném řízení, jehož podstatou je ověření náležitého provedení stavby a udělení veřejnoprávního souhlasu s jejím užíváním, se nerozhodovalo o žádném nároku, který by měl majetkovou povahu a zařazení kolaudačního řízení mezi řízení uvedená v § 14 odst. 1 písm. c) ZKV by tak bylo nutné považovat za formalismus. Zákonodárce evidentně nezamýšlel v souvislosti s konkursem přerušit všechna řízení týkající se úpadce, když specifikoval jejich povahu majetkovými rysy, a proto je taková úvaha v konkrétních souvislostech legitimní a správná.

[46] Nejvyšší správní soud musí přisvědčit názoru krajského soudu, že v době vydání kolaudačního rozhodnutí nebyly v konkursní podstatě již pozemky či stavby, ohledně nichž se vedlo kolaudační řízení. Vyjádření správce konkursní podstaty, že do soupisu majetku úpadce byly pojaty i části stavby na jiných pozemcích než na tom, který vydražil stěžovatel, Nejvyšší správní soud z výše popsaných důvodů nezohlednil. Jinak vyložil také obsah listin dokládajících nabytí vlastnictví stěžovatelem. Poznatek krajského soudu, že se nekolaudoval žádný majetek patřící do konkursní podstaty, tak kontrastuje s konstatováními na několika místech odůvodnění jeho rozsudku (viz např. odst. [29]), považujícími stěžovatele za vlastníka pouze části předmětné stavby. Obdobná vyjádření nalezneme i v rozhodnutích správních orgánů. Krajský soud nevysvětlil, koho vedle stěžovatele považoval za vlastníka zbývajících částí stavby (jež se nachází pod povrchem jiných pozemků než toho s parc. č. 1557/67) zřejmě proto, že to nepovažoval pro vypořádání žalobních bodů nezbytné, a tak scházejí i navazující úvahy.

[47] Správní orgán prvního stupně v kolaudačním rozhodnutí uvedl a Nejvyšší správní soud se k tomuto názoru připojil (viz odst. [9]), že vlastnictví stavby je relevantní pouze pro určení okruhu účastníků řízení, jinak to ani vyjasněno být nemusí, takže správní orgán netíží povinnost je zjišťovat. Proto je pro výsledek kolaudačního řízení irelevantní, zda a jakou část stavby vlastnil stěžovatel a jakou eventuálně stavebník či někdo jiný.

II. B/ Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[48] V kasační stížnosti stěžovatel označil napadený rozsudek za nepřezkoumatelný a v některých částech nepřesvědčivý, neboť se podle jeho mínění omezuje pouze na obecná konstatování a opakování argumentace žalovaného bez náznaku vlastních hodnotících úvah a právní argumentace, jež k souhlasu se žalovaným vedla, a nadto krajský soud opomněl vypořádat žalobní námitku porušení § 14 odst. 1 písm. a) a c) ZKV.

[49] Tento pohled stěžovatele Nejvyšší správní soud nesdílí. Krajský soud v napadeném rozsudku rekapituloval podstatné momenty proběhnuvších správních řízení a obsáhle (na str. 8 až 18) a pečlivě se věnoval posouzení žalobních námitek stěžovatele. Jak je vypořádal a na čem při tom založil své úvahy, je z odůvodnění rozsudku zřejmé. Svá stanoviska k uplatněným žalobním výtkám řádně vyložil, a odkázal-li v podrobnostech na předchozí argumentaci žalovaného, již na podkladě vyjevených důvodů pokládal za správnou, nelze říci, že by tím pochybil. Jde o postup běžný, neboť přebírání pasáží z předcházejících rozhodnutí do textu odůvodnění by nemohlo zvýšit jeho přesvědčivost, ale naopak by je činilo méně přehledným.

[50] Výtku ohledně porušení citovaného ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání krajský soud nepřehlédl. Stěžovatel ji v žalobě specifikoval pouze slovy, že kolaudační řízení mělo být s odkazem na toto ustanovení přerušeno. S touto námitkou se krajský soud vypořádal v odstavci [44] odůvodnění rozsudku. Zde uvedené právní posouzení bylo rozebráno výše, v souvislosti s již rozvitější argumentací pojatou do kasační stížnosti.

[51] Námitka o nedostatečném vypořádání se s namítanými vadami rozhodnutí žalovaného nebyla stěžovatelem nijak konkretizována, takže ji soud posoudil pouze

v obecné rovině a pochybení v tomto směru neshledal. Ani v replice stěžovatel neupřesnil, které ze žalobních bodů přešel krajský soud bez povšimnutí, bagatelizoval je či se k nim vyjádřil nekonkrétně, jak tvrdil, takže se k tomu zdejší soud nemá možnost konkrétně vyjádřit.

II. C/ Ostatní námitky

[52] Pokud jde o námitky opakující výhrady proti rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a žalovaného (v bodě VIII kasační stížnosti), jedná se o převzetí argumentace ze žaloby doplněné obecnou námitkou, že se soud dostatečně nevypořádal s vadami rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že krajský soud posoudil zákonnost rozhodnutí žalovaného z pohledu žalobních bodů a správně dospěl k závěru, že obsahuje veškeré náležitosti a vypořádává se bezezbytku s relevantními argumenty uvedenými v odvolání. Ani vytýkané porušení zásad správního řízení zdejší soud stejně jak soud krajský v postupu správních orgánů neshledal.

[53] V bodě X. kasační stížnosti namítal stěžovatel porušení § 81 odst. 1 stavebního zákona, když tvrdil, že stavba nebyla provedena dle dokumentace ověřené stavebním úřadem a nebyly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí, neboť doklady založené ve spise, z nichž se při tomto posouzení vycházelo, jsou nedostatečné a nepřezkoumatelné (pocházejí z let 2003-4). Dále namítal nepřesné vymezení předmětu kolaudace ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, neověření kapacity stavby a napojení na ČOV Tetčice a také to, že nebylo vyžádáno stanovisko Povodí Moravy, s. p. V bodě XI. pak tvrdil porušení § 3 odst. 1 správního řádu a vytýkal nedostatky žádosti na zahájení kolaudačního řízení.

[54] Žádnou z právě uvedených námitek stěžovatel neuvedl v žalobě, ač mu v tom nic nebránilo. Takové námitky je proto namístě podle § 104 odst. 4 s. ř. s. označit za nepřípustné, neboť nemohl-li se k tvrzeným pochybením vyjádřit krajský soud, není zde v tomto směru nic, co by kasační soud mohl přezkoumat.

[55] Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil formálně i důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., žádné skutečnosti k němu výslovně neuvedl. Nejvyšší správní soud však mezi kasační námitky zde uvedené řadí tvrzení stěžovatele o nepřezkoumatelnosti kolaudačního rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění úvahy, že zákon o konkursu a vyrovnání řeší nástupnictví účastníků kolaudačního řízení. Ani tento důvod zdejší soud neshledal oprávněným, neboť z odůvodnění kolaudačního rozhodnutí je patrné, jakými aspekty vlivu zákona o konkursu a vyrovnání na kolaudační řízení a účastenství v něm se správní orgán zabýval, a jeho úvahy jsou vysvětleny dostatečně. Naproti tomu stěžovatel se v žalobě omezil pouze na stručnou výtku k přerušení správního řízení v důsledku konkursu ze zákona, v jejíž intencích se krajský soud při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného pohyboval.

III. Závěr a náklady řízení

[56] Nejvyšší správní soud shrnuje, že ač se krajský soud dopustil dílčích pochybení pramenících z nesprávného zjištění o vlastnictví stěžovatele k celé kolaudované stavbě, nemůže to být důvodem pro zrušení jeho rozsudku, neboť závěr o zákonnosti rozhodnutí žalovaného žalobními námitkami nebyl podkopán. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud souhlasí s výrokem napadeného rozsudku krajského soudu i s klíčovou částí jeho odůvodnění, není namístě tento rozsudek rušit. Vyplývá to z právního názoru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, sp. zn. 8 Afs 15/2007 (publikovaného pod č. 1865/2009 Sb. NSS): *„Zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“* Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.

[57] Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud připomíná, že vlastnické právo každého je pod ochranou právních norem nejvyšší, ústavní síly (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Současně však nelze přehlížet jiné pravidlo, stejné důležitosti a právní síly, které říká, že vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy (čl. 11 odst. 3 téže ústavní normy). Toho si musí být vědom každý, kdo se rozhoduje o pořízení určitého majetku. Uvedené maximy, jež jsou imanentní součástí materiálního právního státu, brání tomu, aby formální postup podle jednoduchého práva mohl ve svém důsledku znamenat poskytnutí ochrany šikanóznímu výkonu vlastnického práva, jehož rysy se v jednání stěžovatele zračí záhy po nabytí vlastnictví k předmětnému vodovodu a kanalizaci. Zřetelněji vystupují z listin adresovaných vlastníkům provozně souvisejících staveb obsahujících obchodní nabídky k odkupu této nemovitosti, zejména v souvislosti s následným postupem vlastníka stavby v kolaudačním a posléze i soudním řízení. Doviditelné impulsy či pohnutky, pro které se vlastník stavby bránil její kolaudaci, však stojí vně sféry veřejného práva.

[58] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost vedoucí ke vzniku nákladů neuložil, existenci důvodů zvláštního zřetele hodných rovněž neshledal, takže ve výroku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu